

Claudia i l'adjectiu qualificatiu

Rudolf Schwarz sostenia l'estilogràfica amb els dits de la mà dreta. Tenia l'esquerra estintolada damunt del paper i els ulls fixes en aquella fulla immaculada on aviat es podria llegir el testimoni dels seus sentiments.

No. Aquests no podrien constar-hi. Hi apareixerien dissimulats. Es parlaria d'amistat, d'admiració, d'enyorança... No era prudent parlar d'amor passats els seixanta anys, sobretot per escrit. Però Schwarz es sentia el cor tan jove com quan ^{era un xicotet i} seguia estudis a Kleindorf.

Era un dia primaveral, a mitja tarde. ^{Tot era diferent dels altres dies.} El cel, la terra, la llum, algun perfum vingut d'un lloc imprecís, flotava per l'atmosfera. Rudolf Schwarz no podia calmar els batecs del seu cor.

S'aixecà de la cadira. Fèu unes passes indecises passadís enllà. Sense saber que hi anava a cercar, entrà a la cambra lavabo. S'esguardà atentament al mirall.

Si, es veia que ja no era jove encara que ell sentia exactament com si ho fos. Sols els seus ulls conservaven la lluïssor de la ^{joventut. Era} intel·ligent ^{i profunda.} Però, s'interessava per la intel·ligència i la ^{profunditat,} cultura, Clàudia? Passava ^{moltes} estones ~~inertes~~ escoltant-lo amb els ulls esllanguits i ten-

dres fixes en ell, sense parpallejar, com fascinada. ^{Podia ésser amor, així?} Seria això admi-

^{o simplement admiració?} ~~ció?~~ ^{Podia ser també amor. (El cor de Schwarz encara anava més de pressa)}

^{Clàudia} Clàudia irregularment però devota al pisot del carrer d'Enric Granados. No com alumna d'alemany, (l'alemany no el sabia mai, encara que quan s'hi va presentar, ho pretendia) sinó com amiga fervorosa. A estones fins semblava que no pogués viure sense ell. ~~seu amic Schwarz.~~ Li

^{seus} parlava de tots els conflictes domèstics. Li confiava tots els seus dubtes. ^(El seu pare era tan estrany...)

simptoma
d'amor.

Rudolf Schwarz tornà a l'estudi. Es va assegura^{novament} la seva taula de treball. Esguardà amb dolorosa rancunia aquella ploma i aquell paper als que no gosava confiar la missió de transmetre a Clàudia els seus sentiments. No comprenia com una estona abans havia ~~podia confiar-hi~~ ^{cregut} ~~que~~ ~~ploma i paper serien els instruments apropiats a una comunió sentimental entre ell i ella. I que, en haver ~~confiat~~ ^{- los confiat} el que sentia, es trobaria alleugerit del seu sofriment.~~

Hi havia el telèfon, és clar, però el telèfon era massa directe, massa brutal. Rudolf Schwarz preferia una lletra.

Tornà a fixar l'esguard en aquell full de paper verge. Per què no escriuria si mesurava bé cada paraula i aconseguia despullar la missiva de sentimentalismes exagerats o grotescs? Escriure a una alumna preguntant-li per què ha deixat passar dues o tres setmanes (més aviat tres que dues) sense haver-se presentat a lliçó ni excusar-se per correu o per telèfon, no és cap cosa de l'altre món. El cas és donar a la lletra una forma equilibrada, lleugerament pesarosa, un poc acusadora i gens o no massa sentimental. Que Clàudia compregués el que ell sofria en absència i silenci seus, sense posar-se ell en ridícol.

Tornà a desenfundar la ploma. Es collocà el full de paper davant. Escriví : Meine liebe Clàudia. S'aturà. No. No podia començar per aquests mots cada un dels quals, al menys col·locats per aquest ordre, semblaven encapçalar una lletra d'amor. Meine era el més acusador. L'esborrà. Liebe Clàudia, no li agradava prou. Quedava simplement amical, un poc fred. Esborrà Liebe. Restava Clàudia. Aquest Clàudia seguit de dos puntets o d'una coma era com el començ d'una noteta que hom transmet a una subordinada. Esborrà Clàudia.

Ja tornava a tenir el paper blanc davant seu. Sense saber quin impuls l'empenyia, quasi com un desafiament o una venjança, escriví :

Gnädige Frau. En haver escrit aquests mots, en haver evocat la jove més-sima figura de Clàudia, Schwarz engrapà la fulla de paper, en féu una bola cruixidora, la llençà a la paperera.

S'hauria de decidir pel telèfon. D'ençà de l'absència i del silenci de Clàudia, sovint, la mirada de Schwarz es clavava com fascinada en aquell instrument màgic. L'aparell romaníà cruelment, inesplicablement mut, fred, indiferent, burleta.

Rudolf Schwarz es sentia com abandonat al bell mig d'un desert, enfront d'un objecte preciós però inútil, desconectat del món, ja que Clàudia no el feia servir. Cables, pals, transformadors, amplificadors de so, timbres, tot inútil. Però l'~~objecte~~^{aparell} es podia posar a vibrar d'un moment a l'altre i la veu de Clàudia, aquella veu baixa, acaroadora, sensual, articulària les seves excuses trencades de vacil·lacions oratòries. Qualsevol motiu sense importància: un refredat, una tongada de mal de ~~queixal~~, potser un viatge decidit a corre-cuita pels seus pares... No seria la primera vegada que alguna d'aquestes circumstàncies la mantenia absent dies i dies...

Rudolf Schwarz esguardava l'aparell telefònic amb els ulls fixes i els llavis tivats. Semblava demanar-li misericòrdia. ^{li deia que} Era incapaç de suportar la vida sense veure l'esllanguida figura de Clàudia, ^{el seu rostre pàl·lid} amb el seu mirar tendre i insistent; sense oir aquelles ^{llargues i insípides} ~~enredades~~ descripcions d'una vida social que ell ignorava en absolut; sense ^{aspirar} aquell subtil perfum d'essència exòtica que sempre l'acompanyava i que, en anar-se'n, persistia flotant per l'ambient.

Tenia l'aparell telefònic a l'abast de la mà: un circumferència perfecta voltada de deu circumferències més petites, cada una de les quals ~~estava~~^{tenia} un número, de l'u al zero. Era meravellós pensar que introduint un dit en una d'aquelles rodonetes i fent-les giravoltar

d'esquerra a dreta, set vegades, convinant adequadament els números, un timbre sonaria allà, a casa d'ella, on Schwarz no havia estat mai, i algú acudiria i respondria. Si aquest algú no era precisament Clàudia, la veu indiferent d'una cambrera demanaria: "¿De parte de quien?" I, quan ell li hauria respost: " De parte de su profesor de aleman, (Era de tot punt impossible fer-los repetir el mot Schwarz,) la cambrera li diria: " La señorita no está." †

Rudolf Schwarz no podia empassar-se la impertinència d'aquest sistema. Un cop, no havia pogut nestar-se de replicar: " Si no está, ¿por que me pregunta, de parte de quien?". La cambrera li havia respost en un to sec: " Me han ordenado preguntarlo".

† Rudolf Schwarz aclucà els ulls, estintolà el front al palmell de la mà. Tractà de comprendre la conducta negativa de Clàudia. Quan li ho expliqués, segurament ho comprendria. De moment, però, no podia imaginar-sé que ella estigués prou enfeïnada o preocupada per a no poder dedicar-li uns minuts, uns curts minuts en el transcurs de tres setmanes.

Calia sortir de dubtes. Anava a telefonar. Coneixia de memòria el número de Clàudia: dos, ^{uine} dos, tres, u, sis, sis. Assaboria el goig d'imaginar-se el que Clàudia diria. " Oh, és vostè, Rudolf? (Sempre li deia Rudolf i ell a ella, Clàudia) Perdóni. Sóc jo qui li hauria hagut de telefonar. Però, sap? m'han passat tantes coses...Ja li ho explicaré quan ens veurem. No és dimecres, demà? Em toca lliçó, oi? Doncs demà mateix."

Les mans de Rudolf Schwarz romanien crispades damunt de la taula i els números immòbils, cada un en la seva rodoneta, com ullets maliciosos espiant el que faria.

En aquell mateix instant el timbre del telèfon es posà a vibrar. Rudolf Schwarz féu un bot damunt la cadira. Engrapà nerviosament l'auricular. Se'l posà a l'orella.

Rudolf féu un bot damunt la cadira. Engrapà nerviosament l'auricular. Se'l posà a l'orella.

- Digui. Digui.
- Camiseria Viladomat?
- No. No, senyora, aquí no és cap camiseria.
- Perdoni.

Tot tornava a estar tal i com havia estat un moment abans. Un breu instant el món resplandí, s'enfosquí, seguia a les fosques.

Tornà a sonar un timbre però aquest cop era el de la porta. Seria Clàudia? No li tocava lliçó però ella no s'hi fixava gaire en aquests detalls. Es presentava qualsevol dia, a qualsevol hora." No vinc a pendre lliçó, vinc a saludar-lo". No volia entrar. S'estava dreta al pas de la porta. Movia les espatlles i vacillava damunt dels peus, presta a recular i a devallar l'escala corrent.

Rudolf Schwarz havia obert la porta. Es trobà cara a cara amb Miquel Romani, un deixable de divuit anys, vergonyós i encogit. Schwarz havia oblidat l'alumne i l'hora.

- Guten Tag, Herr Schwarz. Wie geht Ihnen?
- Es geht mir ganz gut, danke schön.

S'han assegut l'un enfront de l'altre a la taula escriptori. El noi presenta el tema. El mestre corregeix. Mentre ho fassen la ferum d'aquell cos jove massa prop i no massa net. Aquella mena d'olor fada barrejada d'agre, és marejadora. Schwarz obre una mica la finestra. S'adreça a l'alumne evitant respirar.

- L'adjectiu resta invariable quan és atribut. Es a dir, quan la qualitat que expressa és atribuïda al nom mitjançant un verb, com en: La meua tassa és petita. Meine tasse ist Klein. Però quan qualifica directa - ment el nom, llavors varia. Exemple: La petita tassa. Die Kleine Tasse.

No klein com ha escrit vostè.

El noi esguarda el mestre estúpidament. Té uns ulls amples i límpids, un dels quals sembla esgarriar-se a força d'atenció. Ara reflecteix l'estorament.

- No ho ha entès?

- No. Perdoni. Es massa enrebessat per a mí.

Schwarz reprimeix un moviment d'impaciència.

- L'adjectiu resta invariable quan...

Sona el timbre del telèfon.

- Perdoni, senyor Romani.

Schwarz allarga una mà tremolosa al receptor. Amb prou feines l'ha despenjat quan la veu tan esperada ressona a la seva oïda.

- Rudolf...

- Clàudia! Sou vos? Començava a estar inquiet. Què us...

- Una gran notícia, Rudolf. M'he promès.

Rudolf no contesta.

- No em sentiu? Estic promesa. Ell no s'acabava de decidir mai, sabeu?

Ahir em va demanar als pares. Sóc tan feliç!

Rudolf Schwarz continua callant.

- No em feliciteu?

- Si, us felicito. I... ja no vindreu més a classe?

- De moment no, és clar. Ens casem aviat. Tinc una feinada!

- Bé... bé... Perdoneu. Estic donant una lliçó a reveure.

- A reveure, Rudolf! Ja...

Schwarz ha penjat el receptor. Esguarda fixament Miquel Romani a través dels seus binocles.

- Perdoni. On erem?

- Vostè m'estava explicant el cas de l'adjectiu variable i invariable.

- Ah, sí. Quan l'adjectiu qualifica directament el nom...

Rudolf Schwarz sostenia l'estilogràfica amb els dits de la mà dreta. Tenia l'esquerra estintolada damunt del paper i els ulls fixes en aquella fulla immaculada on aviat es podria llegir el testimoniatge dels seus sentiments.

No. Aquests no podrien constar-hi. Hi apareixerien dissimulats. Es parlaria d'amistat, d'admiració, d'enyorança... No era prudent parlar d'amor, sobretot per escrit. Però mes sentia el cor tan jove com quan era estudiant a Kleindorf, Rudolf Schwarz. Era un dia primaveral a mitja tarde. El cel, la terra, la llum, algún perfum vingut d'un lloc impre-
cís, flotava per l'atmosfera. Rudolf Schwarz no podia calmar els batecs del seu cor.

S'aixecà de la cadira. Fèu unes passes indecises passadís enllà. Sense saber ben bé perquè, entrà a la cambra lavabo. S'esguardà atentament al mirall.

Si, es veia que ja no era jove, encara que ell s'hi sentia. Sols els seus ulls conservaven la lluïssor de la intel·ligència. Ell n'estava orgullós d'ésser intel·ligent i culte. Però, s'interessava per la intel·ligència i per la cultura Clàudia? Passava estones i més estones escoltant-lo amb els ulls esllanguits i tendres fixes en els d'ell, sense parpallejar, com fascinada. Podia ésser això amor?

A certs moments hom hauria pogut creure que Clàudia estava realment enamorada d'ell. Acudia irregularment però devota al piset del carrer d'Enric Granados. No com alumna d'alemany, (l'alemany no l'aprendria mai. Ho sabia ella que no l'aprendria mai l'alemany?) sinó com amiga ferverosa. A estones fins semblava que no pogués viure sense ell.